

El que em torna la pau

I ara camines per la punta del nas, creuant pel pont dels llavis fins arribar a la galta

Foto: Chris JL

Tanco els ulls. Em toques el front, a poc a poc, amb dos dits. I t'hi atures una estona perquè saps que és aquí on neixen les cabòries que m'emprenyen i m'empaiten. Com si amb aquest gest, tan teu, les poguessis empètitir fins a fer-les desaparèixer.

I ara camines per la punta del nas, creuant pel pont dels llavis fins arribar a la galta. I la teva mà, aspra, em va curant dels mals del món.

Podria semblar ridícul. Tu, que tens cinquanta anys, i jo, amb vint-i-sis, estirades cara a cara sense dir-nos res. Podria dir que ja no em calen aquestes coses. Que ja tinc espases i escuts i motxilles. Que soc gran. Que ja sé viure amb els ulls oberts. Però mare, saps què? No és ben bé el teu palmell. Ni els dits ni aquest diumenge. És el tacte amb què em toques la vida el que em torna la pau.

